

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλαδίου : Ἀποδόμου, «Γραγοῦδι», (ποίημα).—
Ἄμουργιανού, «Χριστούγεννα». — . . . Φιλολογικὴ
ἡμέρις». — Ἐκ τοῦ Γαλλικ. «Φακίρης». — Ζ. Γ. Φυτίλν, «Σκέψεις». — Ζ. Γ. Φυτίλν, «2 Σονέτα». — Th. Benzt, «Ὁ Περαισιμὸς» (μυθιστόρημα).

Ἐξωφύλου : Φιλίππου Δαυῖδ, «Μίλτον Ζαραμάγια
Εὐπατρίδης» (ἐπιφυλλίς «Ἠχοῦς»). — Ἐκδόσεις. — Ἀλ-
ληλογραφία κτλ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ„

ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(Ἰδ. συν. σελ. 228)

— Διὰ τί; ἠρώτησα καταλυπηθεὶς διότι ἐ-
πεβεβαιούντο αἱ ὑποψίαι μας.

— Διότι τὸ βλέμμα τῆς εἶναι παράδοξον θαρ-
ρεῖς ὅτι κοιμάται στὸ πόδι... Ἐκτὸς διὰ τὸν κρε-
μανταλᾶ τὸν σύζυγόν τῆς, — μὴ πρὸς βᾶρος σας
— εἶναι βωβὴ καὶ στραβή, δι' ἕλον τὸν κόσμον.

— Εἶναι κάτι τέτοιο, ἀπήντησα κρίνας ἀκαιρον
νὰ ἀρχίσω μάθημα ὑπνοτισμοῦ καὶ πολὺ φοβού-
μεθα μὴ αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἐπωφελήθη τῆς διανοη-
τικῆς ταύτης καταστάσεως τῆς τάλαιπύρου κό-
ρης διὰ νὰ τὴν ἀποπλανήσῃ τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

— Θὰ ἦτο ἀνανδρον! εἶπεν ὁ ξενοδόχος μετ' ἀη-
δίας. Ὁ Κύριος δὲν ἠπατήθη ἔχω κόρην τῆς
ἡλικίας τῆς... εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς χρησι-
μεύσω;

— Πρὸς τὸ παρὸν, νὰ μᾶς στείλετε τὸν Ἰά-
πωννα. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τοῦ μιγύσητε
ὅτι δύο κύριοι θέλουν νὰ τὸν ἀμιλήσουν. Καὶ ἐνῶ
θὰ εὐρίσκειται μαζί μας, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον,
ὁδηγήσατε τὴν κόρην εἰς τὰ ἰδιαίτερά σας, πλη-
σίον τῆς συζύγου ἡμῶν διὰ νὰ μὴ κατορθώσῃ
πλέον νὰ τὴν ἐπανεύρῃ.

— Ἐννοῶ, κύριοι ἤμπορεῖτε νὰ βασισθῆτε ἐπ'
ἐμοῦ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος. Τοῦ ἔπεινα τὴν χεῖρα
τὴν ὁποίαν ἐσφυξεν ἐγκαρδίως, καὶ ἐξῆλθε.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆρχετο ὁ Μίλτον, ὁ ὁποῖος με-
γάλως ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ ἡμῶν.

— Καθῆσατε νὰ συνομιλήσωμεν, κύρ Μίλ-
τον, τοῦ εἶπα. Ἐχομεν κάτι λογαριασμοὺς μα-
ζί. Σᾶς εἶδαμεν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν κῆπον μετ' τὴν
Μίς Θουάιτ...

Ὁ Μίλτον ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μετ' αὐταρέ-
σκεϊαν.

— ...Εἶναι συνήθεια τῆς Ἰαπωνίας, ἐπανέλα-
βα, νὰ ἐπωφελούνται τῆς φιλοξενίας διὰ νά...

Πράγματι διὰ νά... τί; διηρωτώμην. Ὁ Μίλ-
τον μετ' ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν ἀπορείαν.

— Διὰ νὰ προσκαλέσουν μίαν ὠραίαν νέαν εἰς
περίπκτον διὰ λέμβου; ἀπήντησεν αὐθαδῶς. Βέ-
βαια τὸ κακὸν δὲν εἶναι μέγα.

— Περίπκτον δύο ἡμερῶν καὶ δύο νυκτῶν, μετ'
σταθμοὺς εἰς κοινὸν δωμάτιον, κ. Ζαραμάγια!...

— Ἄ! ὥστε τὰ ἤξεύρετε! εἶπε μετ' ἀδιαφορίαν
πραγματικὴν ἢ ἐπίπλαστον. Μὰ τὴν πίστη μου,
αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν Ἰα-
πωνίαν ὅπως καὶ ἀλλοῦ, ἴσως ἐκεῖ συχνότερα
παρὰ ἀλλοῦ, καθότι εἰμεθα φυλὴ φιλοφρονητικὴ
πρὸς τὰς γυναίκας κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν εὐ-
ρωπαϊῶν περιηγητῶν. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του
ἦτον τὸσον αὐθαδῆς ὅσον καὶ οἱ λόγοι του.

— Εἶναι περιττὸν νὰ κομπορρημονῆτε, κύριε
Ζαραμάγια. Ἡ πράξις τῆς ὁποίας εἴσθε ἔνοχος
δὲν εἶναι πράξις φιλογυνίας: εἶναι αἰσχρὰ κατὰ-
χρησις ἐπιροῆς ἐπὶ τῆς θελήσεως μιᾶς κόρης εἰς
τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν κατωρθώσατε νὰ ἐμπνεύ-
σετε παρὰ ἀντιπάθειαν, αὐτὸ δὲ τὸ ἤξεύρετε
καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς. Δὲν ἤξεύρω τί ὄνομα θὰ
ἐδίδοτο εἰς τὸν τόπον σας, εἰς μίαν τοιαύτην ἀ-
στειότητα: ἀλλ' ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι πολὺ
ἄσχημον καὶ δύναται νὰ ἔχῃ σοβαρὰς ποινικὰς
συνεπειάς, δὲν σᾶς τὸ κρύπτω. Προσπαθήσατε
λοιπὸν νὰ ἔλθετε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας καὶ ἀποκρι-
θῆτε χωρὶς ὑπεκφυγᾶς, εἰδεμὴ ἤμπορεῖ νὰ σᾶς
ἔβγῃ σὲ κακὸ.

Μόλον τὸν τρόπον ὁ ὁποῖος προδήλως τὸν
ἐκυρίευσεν προσεπάθει οὐχ ἦττον νὰ συγκαταθῆ.

— Ἐπὶ τέλους τί θέλετε νὰ μάθετε; ἠρώτη-
σε μετ' ἠλλοιωμένῃ φωνῇ.

— Θέλωμεν νὰ μάθωμεν μετ' ἐμῶν κατωρ-
θώσατε νὰ πείσετε τὴν μίς Θουάιτ νὰ σᾶς ἀκο-
λουθήσῃ ἐδῶ.

— Μετ' ἐμῶν στοιχειωδέστερον μέσον: τῆς τὸ
ἐπρότεινα ἀπλοῦστατα. Εἶναι τὸσον ἕκτακτον
καὶ πρωτοφανὲς πρᾶγμα νὰ ἴδωμεν μίαν νέαν ν'
ἀλλάξῃ γνώμην; ἤξεύρω ὅτι ἡ Νάνσυ κατ'
ἀρχὰς δὲν εἶδειξε—ἡ δὲν ἔκρινε ἐπίκαιρον νὰ δεῖξῃ
— πολλὴν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν. Ἀλλὰ τὸρα τὰ
πράγματα ἤλλαξαν. Μ' ἀγαπᾶ εἰλικρινῶς καὶ
μετ' ἠκολούθησε οἰκειοθελῶς.

— Διὰ νὰ ἐπιτύχητε δὲν μετεχειρίσθητε τὴν
ὑποβολήν;

— Καὶ ἂν τὸ ἔκαμνα τί θὰ ἐσήμαινε; Μὴ
δὲν θὰ εἶχα τὸ παράδειγμα ἀπὸ σᾶς καὶ ἀπὸ
τὸν ἱατρὸν Βόθουελ; Μήπως δὲν εἶχαν διατά-
ξει τὴν Νάνσυ, τὴν βραδυὰ τοῦ γεύματος, νὰ

φέρεται φιλοφρόνως πρὸς ἐμέ; Τὸ ἤξευρω, ἀφοῦ ἐφρόντισαν νὰ μὲ τὸ μάθουν καὶ μὲ τρόπον μάλιστα ἐκτάκτως εὐγενῆ. . . Λοιπὸν, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι τὴν ὑπνώτισα ἢ ἔβαλα νὰ τὴν ὑπνωτίσουν καὶ τὴν ὑποβάλουν τὰ αὐτὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματα, ποῖα θὰ εἶναι ἡ διαφορά.

— Περιγελάτε, κ. Ζαραμάγια. Ἡ διαφορά εἶναι ἐκείνη ἢ ὁποῖα χωρίζει θεωρητικὸν πείραμα ἀπὸ μίαν κατάχρησιν θετικὴν—τὴν ἐπίπλαστον δολοφονίαν τοῦ θεάτρου, ἀπὸ πραγματικὴν δολοφονίαν. Εἶχαμεν τὸ δικαίωμα νὰ υποβάλωμεν τὰς θελήσεις μας εἰς τὴν Νάνσυ, διότι ἡ πράξις μας, δὲν εἶχεν ἀτομικὰς βλέψεις ἀλλὰ ἦτο καθαρῶς πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐπιστήμης: δὲν εἶχατε αὐτὸ τὸ δικαίωμα διότι ὁ σκοπὸς σας ἦτο νὰ καταχρασθῆτε τὴν παραπλάνησιν τῆς θελήσεώς τῆς.

— Καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὸ ἔκαμα μόνος. Κάποιος φίλος μου ἀνέλαθεν ὅλα! ἐφώνησεν ὁ Μίλτον θριαμβευτικῶς, ὡσάν τὸ ἐπιγένημα αὐτὸ νὰ ἦτο ἀκαταμάχητον. Ἐκτὸς δὲ τούτου μήπως ἤξευρω μέχρι τίνος εἶμαι καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰς ὑποβολὰς ὑμῶν αὐτῶν; Μὲ παραλαμβάνουν ἀπὸ τῆς Μίσεσ Τέμπλ, μὲ φέρουν πλησίον εἰς τὴν Νάνσυ εἰς τὸ Λύκειον. Μὲ βάζουν νὰ παραστήσω μ' αὐτὴν τὰς τρυφερωτέρας σκηναῖς τοῦ ἐρωτικωτέρου δράματος. Κατόπιν τὴν διατάσσουν ὄχι πλέον ὡς Ἰουλιαν ἀλλὰ ὡς Νάνσυ, νὰ μ' ἐπιδαφιλεύσῃ δημοσίᾳ ἐνδειξέις τρυφερότητος. Καὶ ἔπειτα ἀποροῦν διότι ἠράσθην αὐτῆς καὶ διότι ἐχρησιμοποίησα διὰ ν' ἀνταγαπηθῶ τὰ ἴδια μέσα διὰ τῶν ὁποίων μ' ἐνέπνευσαν τὸν ἔρωτα τοῦτον! Εἰλικρινῶς, κύριοι Εὐρωπαῖοι, εἶναι κάπως σκληρόν καὶ θὰ δυσκολευθῆτε πολὺ νὰ καθορίσητε, βασιζόμενοι εἰς τὰς ἰδίας σας θεωρίας, μέχρι τίνος ὄρα εἰς ὅλα αὐτὰ ἡ θελήσις μου καὶ μέχρι τίνος ἡ θελήσις ὑμῶν!...

Τὸ ἐπιγένημα ἦτο ἰσχυρόν καὶ ἠμολογῶ ὅτι μ' ἐξέπληξε. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Κυρίλλου ἔσχεν ὅμως ἀντίθετον ἀποτέλεσμα.

— Ἀθλίε! ἐφώνησε ὀρμήσας καὶ ἀρπάξας τὸν Μίλτον ἀπὸ τὸν λαίμοδετόν. Μὲ τὰ σφίσματά σου θέλεις τώρα νὰ μὰς φορτώσης τὰ κακουργήματά σου! Φθάνει τόση ἀναίδεια. Ὁμολόγησεν ἀμέσως μὲ τί μέσα ἔφερες ἐδῶ ἕνα παιδί τὸ ὁποῖον θὰ προτιμοῦσε ἀπὸ τὰς θωπείας σου τὰς θωπείας ἐνὸς γογγίλου, εἰ δὲ μὴ σὲ στραγγαλιζῶ πρῶτα κ' ἔπειτα σὲ ρίπτω στὸν ποταμόν!

— Δέν... Δέν ἠρνήθη νὰ σὰς εἰπῶ... τὴν ἀλήθειαν εἶπε μισοπνιγμένος.

Παρενέβην καὶ ἔπειτα τὸν Κυρίλλον νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ διηγηθῆ. Ἡ ἀφήγησις του ἦτο μακρὰ καὶ περίπλοκος διακοπτομένη ἀπὸ ἀποσιωπητικὰ καὶ ἀπὸ τρομερὰς ἀπειλὰς ἐκ μέρους τοῦ Κυρίλλου ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

Τὸ συμπέρασμα ἦτο ὅτι ἐπὶ μακρὸν παρηκολούθει τὸν Βέθουελ διὰ νὰ ζετρωπώσῃ τὴν διευθύνσιν τῆς Νάνσυ τὴν ὁποίαν ἀφοῦ τὴν ἀνεκάλυψεν τὴν περίμενε μίαν ἐσπέραν ἔξω ἀπὸ τὸ κατὰστημά τῆς χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ὁμιλήσῃ. Ὅτι κατώρθωσε νὰ πλαστογραφῆσῃ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἱατροῦ εἰς μίαν ἐπιστολήν τὴν ὁποίαν ἀπερῆθη εἰς τὴν Νάνσυ, διὰ νὰ τὴν προσελκύσῃ εἰς ἐνὸς ἐξ ἐπαγγέλματος ὑπνωτιστοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν ὑπέβαλε νὰ παραπλανήσῃ τὴν οἰκογένειάν τῆς ὅτι θὰ ὑπάγῃ μὲ τὴν διευθύντριαν τοῦ καταστήματος εἰς μίαν ἐξοχὴν δι' ἐπιγούσαν παραγγελίαν καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς Ἐνλευ καὶ νὰ ὑποταγῇ εἰς αὐτὸν καθ' ὅλα. Ὅλα τὰ εἶχε προλάβῃ καὶ ἐπέτυχε καθ' ὅλα. Μόλον τὸν τρόπον του ἐνόμιζες νὰ ἔλεγε ἀπὸ μέσα του: «Μπορεῖτε νὰ πῆτε ὅτι θέλετε, ἀλλὰ ὁ Μίλτον Ζαραμάγιας φέρθηκε ἐξυπνα»

Ὅς φαίνεται τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε καὶ ἐπὶ τοῦ Κυρίλλου, ὁ ὁποῖος τὴν συνόψισε οὕτω!

— Ἡ πάλιομαῖμῶ!... Λὲς καὶ καυχᾶται διὰ τὸ κατόρθωμά του! Ἀλλὰ πῶς νὰ περιμένη κανεὶς ἀπὸ ἕνα τέτοιο ζῴον τὴν συμπεριφορὰν ἐνὸς εὐπατρίδου!

Πράγμα παράδοξον. Αὐτὸ ἐράνη ὅτι ἐπληξε περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς ὕβρεις τὸν Μίλτον. Ἐσήκωσε τὸ μέτωπον καὶ μὲ προσβεβλημένην ὑπερηφάνειαν εἶπε:

— Ἰδοὺ μορφή τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἀποτεινῇ! Εὐπατρίδης, πρὸ παντὸς, ἰδοὺ τὸ σύνθημά μου.

— Ἐσὺ, εὐπατρίδης! ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ Κυρίλλος· δὲν ξέρεις κἂν τί θὰ πῆ εὐπατρίδης καὶ τώρα κατέστης διὰ πάντα ἀνάξιος τοῦ τίτλου τούτου... Ἰδοὺ πῶς μεταχειρίζομαι τοὺς σὺν ἐσένα εὐπατρίδας.

Καὶ πρὶν προρῥάσω νὰ τὸν ἐμποδίσω, ἤνοιξε τὴν θύραν ἤρπασε τὸν Μίλτον ἀπὸ ταῦτιά καὶ τὸν κατακύλησε κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα.

— Φίλτατε Κυρίλλε, εἶπον, ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι κάπως στοιχειώδης!

— Νὰ δὰ τώρα! Ὅα στενοχωρηθῶ δι' ἕνα τέτοιο ζῴον. Ἐκτὸς δὲ τούτου, ποῖαν ἄλλην

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

*Ἐξ' ἀπ' αὐτὸ τὸ παραθύρι
Κύτταξε τί Θεοῦ χαρὰ!
Τὴ οὐρανὸς σὺν τὸ ζαφεῖρι
Καὶ τὴ γαλάζια τὰ νερά.*

*Κ' ἐκεῖ 'ς τ' ἀντίκρου περιγιά,λε
Ποῦ ἀφρίζει ρέμα δροσερὸ
Ὁμορφονιά ἀγά,λε ἀγά,λε
Τραγοῦδι λέγει θ.λεβερό.*

*Χρυσὸ κρατεῖ 'ς τὸ χέρι ντέφι
Καὶ τὸ βαρεῖ γ.λεκά γ.λεκά
Καὶ σὲ καθρέφτη ἀπὸ σειτέφι
Θωριέται με.λαγχο.λεκά.*

*Κρυθὸ ἡ δόλια κάμνει κέφι
Γυρεῖται ταῖρι μουτικὸ
Μὲ γῶς ἀπ' τὸν καθρέφτη γνέφει
Κάθε ψαρά περαστικὸ.*

*Κ' ἐγὼ ἀπ' τὴ 'ντροπή μου καίω
Σὰν νὰν ἢ μάνα ἢ ἀδε.λεγή
Καὶ μὲν' ἀπ' τὴν καρδιά μου κ.λαίω
Σὰν νὰν ἀγάτη μου κρυφή.*

ΑΠΟΛΗΜΟΣ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Σὰν ὅλοι οἱ χωριανοὶ μας, ὁ Κώστας ὁ ὄρφανός ἦταν ἐξυπνὸ παιδί. Ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, ἅγιος ἄνθρωπος, τὸν λυπήθηκε, τοῦ ἔδωσε μὴ θέσῃ στὸ φτωχικὸ του τραπέζι, δίπλα στὰ παιδιά του καὶ τοῦ ἔμαθε νὰ διαβάξῃ τὸ ψαλτήρι.

Μὴ ἐπιθυμία εἶχε ὁ Κώστας, νὰ γένῃ παπᾶς. Ἐνοιωθε μέσα του τὴ μυστικὴ ἐκείνη φωνὴ ποῦ τὸν προσκαλοῦσε στὸ θυσιαστήριον· ἦταν ὅμως ἐξυπνὸ παιδί καὶ καταλάβαινε πῶς τὸ χωριὸ ἕνα μόλις παπᾶ μπορεῖ νὰ θροῦν, κ' αὐτὸς δὲν ἠθελε νὰ χωριστῇ τὸ ἀγαπημένο του τὸ χωριό.

Ἀπ' ἐδῶ τὸ γύρισε, ἀπ' ἐκεῖ τὸ γύρισε καὶ στὸ τέλος κατέβηκε στὴν Πόλιν μ' ἕνα γοῦμα τοῦ παπᾶ καὶ πῆγε ἴσια σ' ἕνα σιδεράδικο, γιὰ νὰ μάθῃ τέχνην.

Ἡ δουλειὰ του δουλειὰ· μὰ κάθε σχολὴ, κάθε Κυριακὴ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ λίγο λίγο χώθηκε στοὺς χορούς. Ὁ δεξιὸς τὸν πῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι, πῦρε τὴν φωνὴν του γερὴ καὶ λιγερὴ καὶ κάπου κάπου τοῦ ἔδινε, τίς νύχτες, κ' ἀπὸ κανένα μάθημα, ποῦ δὲν πύγαινε στὰ χαμένα· γιὰτὶ ἡ ἐπιμέλεια κ' ἡ ἰδιοφυΐα τοῦ Κώστα ἦταν ἐκτακτῆ.

Κ' ἔτσι ἐνῶ μάθαινε νὰ φικάνῃ ἕνα σκεπάρονι καὶ ν' ἀκονίζῃ ἕνα δροπάνι, ἀκόνιζε τὴ φωνὴν του καὶ μάθαινε νὰ ψάλλῃ μὲ τέχνην. Τὴν κατάνυξιν τὴν εἶχε γεννησιμὸ.

Ὅταν γύρισε στὸ χωριὸ ἦταν καλὸς τεχνίτης, καλὸς ψάλτης καὶ παλλικᾶρι τῆς παντρεῖας. Σιδεράς ἄλλος δὲν ἦταν στὸν τόπον καὶ θὰ καλοζοῦσε. Πῆγε φίλησε μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ στοργὴν τὸ χέρι τοῦ παπᾶ, ξεροκοκκίνησε λιγάκι, καὶ μὲ τὴν εὐκρίνεια καὶ τὴν ἀφέλεια τῆς ἡλικίας του, τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβῃ πῶς ἂν τοῦ ἔδινε τὴ μονάκριβή του τὴν κόρη, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν εὐχὴν του, θὰ ἦταν τὸ ποῦ εὐτυχισμένο τῆς μοῖρας παιδί. Ὅσο γιὰ τὴ μυστικὴ φωνὴ θὰ ἐψάλλε στὴν ἐκκλησίαν.

Ἔτσι κ' ἔγινε.

Πέρασαν χρόνια καλὰ κ' εὐτυχισμένα...

Σήμερονε Χριστοῦγεννα.

Ὅλες οἱ γωνιὲς τοῦ χωριοῦ κάπνιζαν· τὰ σπῆτια του στραβοκοποῦσαν ἀπ' τὴν πᾶστρα. Κ' αὐτὴ ἡ φύση λὲς καὶ ντύθηκε τὰ γιορτερά της, γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τὸ θεῖο παιδί ποῦ γεννήθηκε στὴ φάτνη. Τὸ χιόνι σκέπαζε κάμπους καὶ βουνά, κ' ὅλο ἕνα ἐπέφτε, ἀφράτο ἀφράτο, συχνοπαίζοντας μὲ τὸν ἀέρα καὶ μὲ τὰ παιγνίδια του τὰ μαριόλικά, κλέβοντάς του τὴν κρουάδα. Τὰ δέντρα, ὄρφανὰ ἀπὸ φύλλα, εἶχαν ντυμένα τὰ ξερά τους τὰ κλωνιά μὲ παχὺ παχὺ χιόνι κ' ἐμοιαζαν θεόρατοι, ἀκίνητοι, σαρνταπόδαροι, ἀσπροντυμένοι δράκοι.

Χαίρουνταν ἡ φύση καὶ γελοῦσε μὲ τὸ παράξενο ἐκεῖνο καὶ ἀδιήγητο γέλοιο τῆς παγωνιάς καὶ τῆς μονότονης ἀσπρίλας τοῦ χειμῶνα...

Τὸ σήμερον τοῦ χωριοῦ ἄρχισε νὰ κελαῖδη. Σιγὰ σιγὰ ἀνοίγαν οἱ πόρτες ἀπὸ μιὰ κ' ἐβγαίναν ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά μὲ τὰ γιορτερά τους καὶ πέρναν τὸ δρόμον γιὰ τὴν ἐκκλησίαν. Μὰ τὸ γιορτοφορεμένο ἐκεῖνο πλῆθος, ποῦ πύγαινε νὰ γιορτάσῃ τὴν πιὸ φαίδρη πανηγύρι τῆς Χριστιανισίνης, νὰ χαιρετήσῃ τὴν Ἀνατολὴν Ἀνατολῶν περιπατοῦ-

σε με κεφάλι σκυμμένο και με δακρυσιμένα μάτια έμπαινε στον οίκο του Ύψιστου.

Η έκκλησούλα ήταν φωτολουσμένη, όλα της τὰ καντύλια έκαίαν, ο μοναδικός της πολυέλαιος και όλα της τὰ μανουάλια έλαμπαν από τὸ άγνό και μυρισμένο φῶς τοῦ άνοθέουτου κεριοῦ τοῦ τόπου. Όλα τὰ εικονίσματα, όλα τὰ στασίδια, όλα τὰ άψυχα πράγματα ποῦ τὴ στόλιζαν, στραφτοκοποῦσαν από άγαλλίαση μόνη τὸ πλῆθος σκαθροπὸ κύτταζε χάμου και δάκρυζε.

Ο μόνος και μοναδικός παπᾶς, ο σεβαστός και συντρέχτης προεστός τοῦ φτωχοῦ χωριοῦ, εκείνος ποῦ σαν πατέρας άγαποῦσε τὸ ποιμνιὸ του και σαν άδελφός τὸ συμβούλευε και έκαίμε να τὸν λατρεύουν ὅλοι και ο άγαπημένος τους ο σιδεράς, ο καλόφωνος και συμπαθητικός ψάλτης, τὸ παιδί τοῦ τόπου, ο γαμπρός τοῦ παπα, πλάι πλάι μέσα στο ιερό έκλειαν με άναφιλητό.

Όλο τὸ χωριὸ ήταν εκεί κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ σπκώση τὰ μάτια.

Δες κ' ήτανε μνημόσυνο άγιο και βουδύ...

Σάβνον ο παπᾶς, σκουπίσε τὰ δάκρυα ποῦ πλημμυροῦσαν τὰ μάτια του, σπκώσε τὸ μέτωπο στον οὐρανὸ και ψιθύρισε προσευχή. Γαλήνη οὐρανόσταλτη χύθηκε στο πρόσωπό του και τὸ βλέμμα του πήρε τὴ γλυκειά εκείνη λάμψη τοῦ μαρτυριοῦ. Με χαμνλὴ και σταθερὴ φωνὴ εἶπε τοῦ γαμπροῦ του :

«Παίδι μου, καρδιά. Ἄς είναι τὸ όνομα τοῦ Θεοῦ εύλογημένο. Καρδιά παιδί μου ἦρτε ἡ ὦρα τὸ καθῆκον μᾶς προσκαλεῖ και είναι άγία ἡ φωνὴ του...»

Ο Κώστας χωρίς νὰ βγάλη λέξη, σκουπίσε τὰ δακρυσιμένα μάτια του έκαμε τὸ γύρο, βγήκε άπ' τὴν πόρτα τῆς προσκομιδῆς και σαν μεθυσμένος πήγε κ' ανέβηκε στο στασίδι του.

Καρδιά, Κώστα!...

Και άρχισε ἡ τελετή! Τὸ πλῆθος στενάζε και σταυροκοπήθηκε.

Τόσῳ γλυκειά και λυγερὴ ήταν ἡ φωνὴ τοῦ Κώστα, με τόση τέχνη και κατάνυξη έψαλλε, ποῦ τὸ πλῆθος, κ' ο παπᾶς, κ' ο ίδιος ο Κώστας λίγο λίγο συνεπαίρνονταν και ξεχνούσαν τὴν μαύση τους λύπη και τους στεναγμούς. Κι' όταν ἡ δεύτερη καμπάνα, με τὸν άχὸ της τὸν γλυκό, πλημμύρισε τὴ φωτολουσμένη έκκλησιὰ, τοῦ μυσταγωγοῦ ἡ φωνὴ δὲν έτρεμε πιά όταν φώναζε τὰ γεμάτα εκείνα λόγια—ποῦ μᾶς θυμίζουν άθελα τὴ με-

γαλοπρέπεια ποῦχαν τὰ έλευσήνια, και τόσῳ φαιδρὰ αντιφώνησε ο ψάλτης, ποῦ ἡ χαρὰ τῆς γιορτῆς χύθηκε άφθονη στην καρδιά και στο πρόσωπο ὅλου τοῦ λαοῦ εκείνου, ποῦ με κατάνυξη και άδοξη πίστη, μυστικῶς εἰκόναζε τὰ Χερουβεῖμ, ξεχνόντας πᾶσαν βιωτικὴν μέριμναν...

Μόνη, σκυμμένη πίσω από μιὰ κολώνα, χαροκαμένη γρηᾶ, με τὰ φλογισμένα από τὰ δάκρυα μάτια της, κύτταζε σαστισμένα μιὰ τὸν παπα και μιὰ τὸν ψάλτη. Δὲν καταλάβαινε ἡ δόλχη κ' έλεγε μέσα της :

«Άκαρδοι άνθρωποι, κ' ο παπᾶς κ' ο ψάλτης. Είναι γυναῖκά σου, είναι παιδί σου εκείνη ποῦ αὐτὴ τὴν ὦρα, ένω σεῖς τόσῳ φαιδρὰ ψάλλετε, κοιτεται στο στομάμα πεθαμένη!»

ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΜΕΡΙΣ

Τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἔβρισε και τὸν άπεθανάτισεν ο Όμηρος. Ἄνάμεσα εἰς τὰς άθηνάτους σελίδας τοῦ έπους, τὸν γνωρίζει τὸν Ἀχιλλέα, τὸν άγαπᾶ, θυμῶναι μὲζύ του και ἡμερεύει μὲζύ του ο άγνωστός.

Ότι συμβαίνει με τὸν Ἀχιλλέα συμβαίνει και με ἕνα άλλον ιδιόκον μας. Ο Βιζυηνός, ὡς άλλος Ἀχιλλεύς εἶρε τὸν Όμηρόν του, τὸν Βασιλειάδην. Είναι μικρογραφία αληθινά· άλλ' ἡ ομοιότης φθάνει και εἰς τὰς έλαχίστας λεπτομερείας.

Ο Όμηρος ἠγάπησε τὸν Ἀχιλλέα του, ο Ἀχιλλεύς εἶνε ὁ ἦρωσ τὸν ὅποιον άγαπᾶ και έμπνέεται και γίνετακ *Όμηρος* διότι γράφει δι' εκείνον.

Και ο Βασιλειάδης άγαπᾶ τὸν Βιζυηνόν και έμπνέεται, και νὰ τὸ εἶπω, γίνετακ άνωτερος εαυτοῦ όταν δι' αὐτόν γράφει.

Ἡ γθεσινὴ ἡμερὶς τοῦ Συλλόγου θὰ μείνη αλησμόνητος. Οἱ Θράκες έγνωρισαν τὸν Θράκα τὸν ὅποιον οἱ ξένοι έγνωρίζαν ἤδη και έξύμνον. Και τὸν έγνωρισαν χθές μόλις, άλλ' οἱ συμπολίται μας ἤκουσαν και άλλα πράξενα πράγματα: ὅτι έχομεν και ἡμεῖς ποιητᾶς και λογογράφους. Είναι αληθές ὅτι έμύρησαν μετὰ δυσπιστίας οἱ περισσότεροι οἱ γνησιώτεροι Βυζαντινοί, και κατέπιαν τὸ καταπότιον με μορφασμόν ανθρώπου ὁ ὅποιος παίρνει πικρόν ίατρικόν.

Αὐτὸ δὲ δὲν τὸ έπερίμεναν. Και είναι θάρμα πῶς έπέτρεψαν εἰς τὸν κ. Βασιλειάδην νὰ τελειώση. Ἄλλ' ὡμίλει τόσῳ ὠραία, τόσῳ φυσικά, τόσῳ άβίαστα ἡ γλώσσα, τὴν ὅποιαν μεταχειρίζετο και ἡ γλώσσα τῶν ποιημάτων, τὰ ὅποια άπήγγειλεν ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ μακαρίτου ποιητοῦ, εἶχε τόσην μυστικὴν μέση της, ὥστε έλικνίσθησαν και οἱ φρακτικώτεροι και, .. έχειροκρότησαν κατὰ λάθος.

Ο Συλλογος ἦτο σχεδόν πλήρης. Όσοι μετέβησαν ὡς φίλοι τοῦ κ. Βασιλειάδου χάριν *μουσίας* μόνοι έφυγαν μαγευμένοι και κλαίοντες τὸν νεκρόν, άλλὰ και καμαρώνοντες τὸν ζῶντα.

Συγχαίροντες τὸν καλόν μας συνεργάτην, εύχόμεθα εἰς τὸ βῆμα τοῦ Συλλόγου ν' άκούετακ ενίστε και καμμία φωνὴ διὰ τὴν φιλολογίαν μας, ἡ ὅποια υπάρχει και δὲν εἶνε χίμαιρα Δονκισότου.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ

Ἰνδικὸ παραμῦθι.

Ἡ Τριθανδεράμ κοιμόντανε μέσα στην βρειά τὴ ζέστη και ἡ θάλασσα, ποῦ μόλις με μιὰ πνοή δρόσιζε τὸν άνυπόφορο καιρό, μουρμούριζεν από μακρὸν τὸ νανούριμά της. Ἡ μελωδία τῶν κυμάτων, άδριστη, άνοιγε στην ψυχὴ ὀρίζοντες γεμάτους μελαγχολία κ' εἶθανε στο κίβου καιμένη από τὸν θόρυβο τοῦ νεροῦ, ποῦ δυὸ δούλοι έρριχταν άπ'έξω έπάνω σε κάτι μυρισμένες ψάθες ανάμεσα στις κολώνες.

Πεσιμένη στα μὲζιλάρια, ἡ Ἄδιτὴ ἡ κέρη τοῦ Γκουαλ-Σαρμά, ρουφούσε τὴν ἡδονὴ ποῦ ξεχνόνταν άπ' τοῦς δροσάτους αὐτοῦς ἤχους και διασκεδάζε κάθε φορά ποῦ έννοιωθε, όταν άπ' έπάνω της τὸ μεγάλο φουσερό έσχιζεν άρμονικά τὸν άέρα, νὰ τῆς παίρνη τὰ σγουρά της και νὰ γαργαλιζῆτὰ ματόδλαδά της. Ο Γκουαλ-Σαρμά ἦταν ο πλουσιώτερος έμπορος τῆς έπαρχίας. Εἶχε ριζόκαμπους άπέραντους ποῦ ποτὲ δὲν τοῦς εἶλειπε τὸ νερὸ, και ποῦ εκατό-εκατὸ σκάφτανε άδιάκοπα οἱ εργάτες· πλῆθος ὡμορφες άγελάδες, βῶδια δυνατὰ με μεγάλα κέρατα. Και τὰ κάρβια του φορτωμένα ξηρὰ σῦκα, ριστίκια, ρῶδια και πολύτιμα ζῦλα, ποῦ άπ' τὰ κτήματά του ἤρχόντανε με τοῦς έλέφαντες, ξανόγονταν στο πέλαγο· και ἡ τύχη τοῦ εἶχεν άκόμα χάρισει αὐτόν τὸν άνεκτίμητο θησαυρὸ τὴν Ἄδιτὴ του.

Έτρεχε τὰ δεκατέσσερά της χρόνια· εἶχαν γιορτάσει πρὶν από λίγες μέρες ποῦ εἶχε γίνει πειὰ σωστό κορίτσι και τάραβωνάσματά της, και τὸ συγγενόλογι τοῦ ανθρώπου ποῦ ἡ Ἄδιτὴ άγαποῦσε φώναζε ζῆτω άπ' τὸν θαυμασμό του ἡπροστά στα κάλλη της. «Εἶνε ὡμορφη λέγανε σαν τὴν Δεσαναγκά, τὴν αἰώνια παρθένω.

Έτσι, τὴν ὦρα ποῦ ἡ άβυσσο τυράνου φλογίζετακ ἡ Ἄδιτὴ νειρεύονταν μέσα στο κίβου, σαν σπκόθηκε μιὰ κουρτίνα ποῦ έκρυβε τὸν γυναικίτη και μιὰ δούλα τῆς εἶπε.

— Ο Σαθεριναδὲν φυλάγει.

— Ἄς ὀρίση

Ο Σαθεριναδὲν ἦταν ἕνας άγιος περιφραμς σ' ὅλα

τὰ νότια μέρη τῆς Ἰνδίας. Ἦτανε γυιὸς μιᾶς χορευτρίας τῆς παγόδας τῆς Τριθανδεράμ και από παιδί άκόμα εἶχεν έμπη στα μυστήρια τῶν Βραχμάνων· εἶχε περάσει τὴν μισὴ του τὴν ζωὴ μέσα σε άνεκφραστες ἡδονές και σε άνεκφραστους πόνους ὡς ποῦ κύριος τοῦ κορμιοῦ και τῆς ψυχῆς του διέταζε πειὰ τὸν πόνο και διέταζε τὴν ἡδονή. Στο πνεύμα του, ποῦ εἶχε ύψωθῆ άπ' τὰ ὅσα υπέφερε, ἕνας άγνωστος κόσμος στοῦς άλλους ανθρώπους εἶχε ξανόζη, και στα μάτια του, όταν τὸν κύτταζες περνούσαν άόριστες ενθύμισες από ζωές ποῦ εἶχαν σβύση κ' έλπιδες βέβαιες γιὰ ζωές ποῦ δὲν θ' άργούσανε νὰν θήσουνε στην γῆ.

Ἡ Ἄδιτὴ θέλησε νὰ δῆ αὐτόν τὸν άνθρωπο γιὰ τὸν ὅποιον λέγανε πῶς ἦταν θαυμαστός και γι' αὐτὸ εἶχε στείλη πολλοὺς παράδες στοῦς βραγγμᾶνες. Οἱ Φακίρηδες είναι δούλοι τῶν ναῶν. Ἄπειρωμένοι στην δυστυχία μεταχειρίζονται τις άκατανόητες δυνάμεις των και βγαίνουν γιὰ νὰ τοῦς δοῦνε με σκοπὸ νὰ αυξήσουν τοῦ ναοῦ τοῦς θησαυρούς. Στις Ἰνδικές θρησκείες ὁ φακίρης είναι μιὰ δύναμη μυστικὴ και άκατανίκητη.

Και μπροστά στην Ἄδιτὴ και τὴν δούλα της στεκούντανε ο Σαθεριναδὲν. Ντυμένος μοναχά μ' ἕνα σκέπασμα έμοιαζε—με τὸ πανένιο φρέμα του, ποῦ έξω άπ' τὸ δέριμα τὸ γαλυστερὸ πετούσανε οἱ δυνατοὶ του μῦς,—ὅπως ἦταν άκίνητος και σιωπηλός, με άγαλμα χάλαινο. Τὸ συμβολικὸ μαχίρι σημεῖο πῶς μυήθηκε πειὰ ὁ άνθρωπος στα άπόκορα μυστήρια, έκρέμουνταν στην ζώνη του. Και εξέταζε τὴν κέρη με τὸ άγνότατο μέτωπο, τὸν λατρευτὸ λαίμο ποῦ λάμπανε οἱ σάπφειροι, τὸν λαίμοδέτη από μετᾶ τῆς Δακκᾶ, και τὰ πλευρά ποῦ ζωγραφίζονταν σαν τῆς κιθάρας τις καμπύλες κάτω άπ' τὸν πέπλο τὸν κεντημένο με χρυσές τρέμουσες. Εἶχεν άψησει πειὰ ἡ κέρη τὸν καναπέ της και τὸ μικρὸ της πόδι τὸ γυμνὸ άκουμπούσε στην άκρη τοῦ χαλιοῦ, έπάνω στα μάρμαρα. Μὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸ πειὰ νὰ συγκινηθῆ βλέπωντας μιὰ γυναῖκα, τώρα στα γερατιά του, εκείνος ποῦ από παιδί κοιμόντανε στο ἴδιο σπῆτι με τις ἱέρειες ποῦ είναι ἡ πειὸ ὡμορφες κέρες τῆς Ἰνδίας;

— Σαθεριναδὲν, τοῦ εἶπεν ἡ Ἄδιτὴ ξέρεις γιὰτὶ σε φώναζε. Θέλω νὰ δῶ ὡμορφα πράγματα. Ἄρχινησε.

Ο Φακίρης μουρμούρισε δυνατὰ τὴ μυστικὴ μονοσύλλαχη λέξι *Αὐίμ*, τῆς τρεῖς ἱερῆς λέξεις *Βούρ Βουχάρ Σουάρ* και άρχινησε νὰ λέγη προσευχές. Και βλέπωντας σε μιὰ γωνιά ἕνα άπ' τὰ μεγάλα βᾶξα τᾶσημένα, ποῦ κάνουν στο Νεπάλ και ποῦ ἱστοροῦνε στα πλευρά των τὴν ζωὴ τοῦ Χρίστου τοῦ γιοῦ τοῦ Βισνοῦ, ποῦ κατέθηκε στην γῆ γιὰ νὰ σώση τοῦς ανθρώπους, άργοκίνησε κατὰ κείνο τὸ χέρι. Ἡ Ἄδιτὴ τὸν άκουσε νὰ παρακλῆ από πνεύμα πῶχει τρία σχήματα, και τις δυνάμεις ποῦ ά-

γρυπνούνε στη νυκτική αρχή της ζωής.» Εξαφνωτό τρισμέγιστο βάζο κουνήθηκε ελαφρά και άρχισαν να τρεμουλιάζουν τὰ λουλούδια και τὰ κλωνάρια που τὸ γεμίζανε, κ' ὕστερα, σάν νὰ τὸσπρωγχαν ἀόρατα χέρια γλυστρώντας στὰ μάγμαρα, περπάτησε κατὰ τὸν Φακίρη. Σάν πέρασεν ἡ πρώτη ἐκπληξή:

— «Κάνε νᾶρτη κατὰ μένα» εἶπεν ἡ Ἄδιτῆ. Καὶ τὸ βάζο πήγε σιγὰ στὸ μέρος της. Μὰ ἐκεῖνη φοβισμένη τινάχτηκε πίσω.

— «Ἄς σταθῆ!» φώναζε.

Τὸ βάζο στάθηκε μονομιᾶς καὶ ἄρχισε νὰ στρυφογυρίζη, σιγὰ στὴν ἀρχὴ καὶ ὕστερα μὲ μιὰ τέτια ταχύτητα που δὲν ἄγγιζε πειὰ τὸ πάτωμα. Καὶ τότε ἀκούστηκε ἀπ' τῆς ἀσημένιες του πλευρῆς νὰ βγαίνει μιὰ μουσικὴ ἀόριστη καὶ γλυκύτατη, σάν τὸ τραγοῦδι που σιγολὲν οἱ γυναῖκες σάν γυρίζουν τὸ βράδυ ἀπ' τὸν θερισμό. Ἡ Ἄδιτῆ θυμήθηκε πῶς τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο ἦταν πολὺ, πολὺ παλιὸ τραγοῦδι, ἓνα ἀπὸ κείνα που ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν ζοῦν παντοτεινὰ, γιατί οἱ μάνες καὶ οἱ παραμάνες τὰ τραγοῦδούν στὴν κούνια τῶν παιδιῶν ἀπὸ μιὰ γενεὰ σὲ ἄλλη.

Σὰν τί νὰ λέγῃ τὸ βράδυ-βράδυ

Τὸ περιστέρι στὸ περιστέρι;

— «Ἄπ' τῆν ἀγάπη στὸν κόσμον ἄλλη

Χαρὰ δὲν εἶναι!»

Καὶ τὸ τραγοῦδι ἔσβυσε σάν μιὰ πνοή, στὸ μαγεμένο βάζο.

Ὁ Σαθεριναδὲν ξαναρχίνησε τὶς παράκλησές του.

Ἐνα μπομπούκι ροδοδάφνης που κόπηκε μονάχο του ἀπ' τὸ κλαδί του κρεμάστηκε μιὰ στιγμή στὸν αἴρα.

Πᾶρε το στὸ χέρι σου εἶπεν ὁ Φακίρης. Καὶ μαγεμένη ἡ Ἄδιτῆ εἶδε τὸ μπομπούκι νανοίγη.

— «Εἶναι ὑπερφυσικὴ ἡ δύνάμις σου» εἶπε.

— «Δὲν εἶμαι ἄλλο ἀπὸ κλωνάρι ἀριμένο στὸν ἄνεμο» ἀποκριθῆκεν ὁ Φακίρης.

Καὶ τότε μαζεῦωντας στὸ βάζο λουλούδια ροδοδάφνης, πορτοκαλλιᾶς, ροδιᾶς καὶ λωτοῦ γαλάζιου τὰ σκόρπισε στὰ μάγμαρα. Μὰ τὰ λουλούδια μοναχὰ των τινάχτηκαν ἀπάνω ταιριάστηκαν, πλέχθηκαν χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίξῃ χέρι καὶ ἔκκαμαν ἓνα στεράνι που σηκώθηκε στὸν ἀέρα.

— «Φθάνει εἶπεν ἡ Ἄδιτῆ, κουράστηκες.» Καὶ ἀληθινὰ ὁ Φακίρης φαίνονταν πολὺ, παρὰ πολὺ, κουρασμένος.

Ἐκεῖνη τοῦ εἶπε:

— «Λύριο νὰ ξανθλῆς.

Καὶ τὴν ἐπάρσιο, στὴν ὥρα τοῦ ὕπνου, ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ὁ Σαθεριναδὲν ξαναπήγε. Καὶ ἀπ' οὗ μουρμούρισε τὰ μαγικά λόγια, εἰδείζε μιὰ ἀπὸ τὶς ψάθες που κρέμουνταν ἀνάμεσα στὶς καλῶνες καὶ εἶπε στὴν Ἄδιτῆ.

— Κύτταξε.

Ἡ ψάθα φάνηκε πῶς γίνονταν καπνὸς καὶ μέσα

σὲ μιὰ λάμψη ρόδινη, ζωγραφίσθηκαν ἐρείπια ἀπέραντα. Τροῦλλοι μὲ ξεθεμελιωμένες πέτρες, που ἦταν σκεπασμένες ἀπὸ πρασιναδὲς, κικάρες που πέφταν θοῖμα-θοῖμα, κολῶνες που ἔζωναν γύρω γύρω ἄλλα μάγμαρα πεσμένα ἀπ' τὴ βᾶση τους, μιὰ πόλις ἀπέραντη που σάρωσεν ἡ καταγιγίδα τῶν αἰῶνων καὶ ἡ κλεψιά που φέρνει μαζὺ του ὁ πόλεμος. Τί χέρια νᾶταν ἐκεῖνα που εἶχαν ξεθεμελιώσει αὐτὲς τὶς πέτρινες δαντέλλες. Τί μαχαίρια εἶχαν ἀνοίξει αὐτὲς τὶς πληγὲς σαυτὰ τ'ἀνάγλυφα καὶ ἀποκεφαλίσει τὰ ἀγάλματα τῶν ἡρώων καὶ τῶν θεῶν; Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀγᾶσματα μὲ νερά γλυκὰ καὶ κοιμισμένα λαμποκοποῦσαν καὶ ἀπάνω ἀπ' αὐτὲς τὶς μαγεμένες ὠμορφίες που ξεψυχοῦσαν, τὰ ταμαρίνια σχηματίζαν πράσινους θόλους.

— Ἡ Βετζαπούρ εἶπεν ὁ φακίρης.

Ἡ Βετζαπούρ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλοπρεπέστερες πολιτείες τῆς Ἰνδίας αὐτῆς που πεθαίνει.

Ὁ Σαθεριναδὲν ἐρχόντανε κάθε μέρα. Ἡ Ἄδιτῆ δὲν ἠθέλε πειὰ νᾶρχωνται μπροστὰ της οἱ Ἰνδοὶ τραγοῦδισταὶ που ξέρουν τὰ παραμῦθια τῆς ζωῆς ὅταν αὐτὴ δὲν ἦταν ἀκόμα ξεχωρισμένη ἀπὸ τὸ ὄνειρο. Τί νὰ τὴν κἀνῃ τὴν ἱστορίαν τῆς ταπεινῆς Παρθένας, τοῦ Σουδαμά, που παίρνει τὰ λόγια τοῦ Χρίστου μέσα στὸ ἔρημο τὸ δάσος, τῶσα που εἶχε βρεθῆ ἓνας ἄνθρωπος που τὴν ἔφερε σαυτὸ τὸν θαυμαστὸ κόσμον ὀλοζώντανῃ ἐνῶ στὰ παραμῦθια τὸν ἄκουε μονάχα σάν ἐνθύμησι. Κ' ἔτσι κατρακυλοῦσε μέσα στὸ ἀπύθμενο θαῦμα, γλυκύτατα, χωρὶς πειὰ νὰ φοβᾶται ὁ λογισμὸς της, σάν γυναῖκα τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ὀνείρων που ἦταν.

Σήμερα ὁ φακίρης τῆς ἔστρωνε τὸ πάτωμα μὲ λουλούδια ἀρμαθιῆς, ἄλλη φορὰ πάλι ἔκανε παραλυτικὴ τὴν δούλα της καὶ ὕστερα μὲ ἓνα λόγο τὴν γιάτρευε. Μιὰ μέρα μιὰ φλογέρα ἐπικίξε μοναχὴ της τοὺς σκοπούς που ἄρεσαν στὴν Ἄδιτῆ καὶ τῆς ἰδίως ἀκόμα τῆς συνέθηκε νὰ σηκωθῆ στὸν ἀέρα κ' ἔτσι, γιὰ πολὺ ὦρα νὰ σταθῆ χωρὶς νὰ πατῆ στὴν γῆ.

Μιὰ μέρα ὁ φακίρης εἶπε στὴν κόρη.

— «Ρώτησε ὅτι θέλεις μὲ τὸν νοῦ σου».

Ἐκεῖνη σκέφθηκε: «Ποιὸς μ' ἀγάπησε πειὸ πολὺ; Στὸ πάτωμα φάνηκαν νὰ λάμπουν γράμματα ἀπὸ φωτιὰ που λέγανε «Ἄμᾶ— Ἡ μητέρα σου».

Ἐκεῖνη τότε ξανασκέφθηκε: «Ποιὸς θὰ μ' ἀγάπησῃ πειὸ πολὺ στὸ μέλλον; Κ' ἓνα χέρι ἀόρατο ἔγραψε: «Ἐνας που ποτὲ δὲν θὰ τὸ πῆ καὶ ποτὲ δὲν θ' ἀγαπήσῃ».

Ὅταν ἡ Ἄδιτῆ ἔβλεπε νὰ ζωγραφίζεται ἡ κούρα στὸ πρόσωπο τοῦ Σαθεριναδὲν τὸν ἔβαζε νὰ καθίση ἀντίκρου της καὶ τὸν ρωτοῦσε:

— Πῶς ἀπόχτησες αὐτὴ τὴν ὑπεράνθρωπὴ δύναμι;

— Δὲν εἶμαι παρὰ ὄργανο στὰ χέρια τῶν πνευμάτων.

— Πῶς κατώρθωσες νὰ συνεννοήσῃς μ' αὐτὰ τὰ πνεύματα;

— Μοῦ ζητᾶς τὸ μυστήριον τῆς τέχνης μου; δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀποκριθῶ.

— Τότε πέ μου τὴν ζωὴ σου.

Καὶ ὁ φακίρης τῆς διηγόντανε τὸ ταξίδι: του στὸν Γάγγη, πῶς πήγε στὸ Βεναρῆς, τὴν ἀγιασμένη πόλι μὲ τὰ γόνατα, καὶ θαρροῦσες πῶς ἡ φωνὴ του ἄλλαζε σάν ἔλεγε τὸ φθασιμὸ του καὶ σάν ἔζωγράφιζε τὶς ὠμορφίες που εἶδεν ἐξαφνω μπροστὰ του. Μέσα σὲ φῶς ἀστραφετὸ κολῶνες καὶ κουμπέδες καὶ πύργοι που κάθωνταν τὰ λελέκια. Κ' ἡ μαμαρίνες δαντέλες τῶν παλατιῶν ἀτέλειωτα καθρεφτίζοντα μέσα στὰ διάφανα νερά τοῦ ποταμοῦ. Σὲ πλατείες ἀπέραντες χιλιάδες κόσμος πηγαινοέρχονταν, ἀνκρίθητες ταράτσες ἀραδιάζονταν ἀνάμεσα σὲ πελώρια δένδρα, σὲ βανανιῆς καὶ στάνθισμένα ταμαρίνια που ὕστερα, μακρὰ, σμίγανε σὲ τρισμέγιστα δάση.

Ἐσσαρὰ χρόνια, γιὰ νὰ καθίρησῃ τὴν ψυχὴ του, ἔμεινε στὶς ὄχθες τοῦ Γάγγου, ὀλόρθος ἐπάνω σὲ μιὰ κολῶνα που τοῦ ρίχτανε τὴν τροφὴ του. Καὶ κάτω του κάθε μέρα οἱ ἐργάτες, σκυμμένοι κάτω ἀπὸ φορτὰ περνούσανε καὶ ξαναπερνούσανε γιὰ νὰ φορτώσουν τὰ καικία. Καὶ ἔκανε μὲ τὴ φωνὴ του τὶς φωνὲς τὰ φωνάγματα, τὸ γογγυσμὸ, τὸ ἔσσα γιὰ λέσσα τῶν ναυτῶν που τραβοῦσανε τὰ παλαμαρια, τὸν κρότο τῶν ἀλυσίδων, τῶν δειμάτων καὶ τὶς κᾶσες που βροντοῦσαν σάν ἔπεφταν στὸ γερῦρι που φορτῶνανε, κᾶπου κᾶπου καὶ μὲ τὸ ρέμμα περνούσανε πτώματα σάν ναυαγία. Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι που πεθαίνουν στὶς ὄχθες, τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, τοῦ ἀγιασμένου, ἐκείνους που παίρνουν τὰ νερά του! Χωρὶς νὰ πάθουν ἄλλη μεταμόρφωσι πηγαινουν ἴσια στὸν παράδεισο. Καὶ ὁ φακίρης που ρέμβιζε ἐπάνω στὴν κολῶνα ἦταν σάν ἓνα πλάσμα που εἶχε σταματήσει ἀνάμεσα στὴν ζωὴ καὶ στὸν θάνατο, ἔως ὅτου οἱ κίσες μὲ τὰ χρυσογάλανα φτερά, τὰ τρογόνια καὶ τὰ περιστέρια τὰ πράσινα τῶν παγῶδων παίζαν τριγύρω του κι' ἀστράφτανε πετώντας μὲς στὴν ὀλόφωτην ἡμέρα. Τῆς ἔλεγε ποιά ὦρα νίδονταν οἱ πιστοὶ μέσα στὰ πράσινα νερά τοῦ ποταμοῦ, ποιά ὦρα ἡ δύσις ἀνάφτει καὶ φλογίζει τὶς πεδιάδες τοῦ Μειθάρ, καὶ τὶς νύχτες τοῦ Γάγγου, τὶς ἀναλαμπές του φεγγαριοῦ τὰ κυγατάκια του, τὸ γαλοῦ-γαλοῦ τοῦ νεροῦ στὰ πέτρινα σκαλοπάτια κ' ἐπάνω στὸν ποταμὸ που οἱ βάρκες γεμίζουν μὲ ἴσκιους, τὸ τραγοῦδι τῶν βαρκάρηδων.

Ἡ Ἄδιτῆ τὸν ἄκουε καὶ γλεντοῦσε καὶ τρώμυζε καὶ συγκινιούτανε γιατί δὲν ἐκυριεῖε ὁ παραμικρὸς λόγος που μὲ πολὺ τρόπο εἴξερε νὰ καταφέρῃ τὴ συμπάθεια αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Ἔτσι οἱ ὦρες περνούσανε στὴν ἐνθύμησι τῶν περασμένων καὶ ἡ σκόνη ἀπὸ τὸ ξύλο τοῦ σανδάλ καὶ τὶς ρίζες τῆς Ἰριδᾶς που ἔκεγε μέσα σ' ἓνα χάλκινο μαγκάλι, ζάπλωνε

τριγύρω τους καὶ τοὺς ἔθαρτε μέσα σ' ἓνα ἰδανικὸ καταγάλανο ἀτμό.

Μὰ μιὰ μέρα ἡ Ἄδιτῆ φάνηκε σάν ἀφηρημένη. Ὁ Σαθεριναδὲν τῆς εἶπε:

— Αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν σὲ ἐνδιαφέρει πειὸ, πάγω νὰ φύγω.

— Ἐγὼ μιὰ σκέψι που ἀδιακοπὰ μοῦ ἔρχεται. Μείνε.

Κ' ἐπρόσθεσε.

— Σὺ που τὰ ξέρεις ὅλα μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τὴν σκέψι μου;

Ἐκεῖνος συλλογίσθηκε καὶ τῆς εἶπε.

— Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ σκέπτεται μιὰ κόρη παρὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της; Καὶ μ' ἀλλαγμένη φωνή: παρὰ ἐκεῖνο που ἀγαπᾷ;

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

(Σκέψεις)

Τὰ δυστυχήματα παράγουν εἰς μὲν τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς, διχῶσεις ἐλέους καὶ ἀγαθότητος εἰς δὲ τὰς μοθηρὰς, μανίας ἐκδικήσεως καὶ ἀγριότητος. Τὰς μὲν ἐξιστῶσι πρὸς πίστιν καὶ ἐλπίδα μέλλοντος, τὰς δὲ πρὸς περιφρόνησιν τοῦ θεοῦ καὶ ἀπογοήτευσιν. Ὁ φιλόσοφος ἐρευνᾷ ἐν αὐτοῖς τὰς ἐξελίξεις τῆς φυσικῆς ζωῆς, ὁ ποιητὴς τὰς κυμάνσεις τοῦ ἡθικοῦ βίου. Ὁ εἰς μελετᾷ ὁ δεῦτερος στεναρίζει.

Τὰ δυστυχήματα εἰσὶν ὅτε μὲν κλυμυθῆρα νάματος τοῦ Σιλόαμ—καθαίρουν ἀπὸ τῶν ρύπων τῆς κακίας καὶ τοῦ ἀμαρτήματος καὶ ἐξαγνίζουσιν— ὅτε δὲ τάρρος βορβορώδης ἐν ἡ πίπτωμεν— ρυπαίνουσι, τραχύνουσι, κολάζουσιν. Ὅτε μὲν ἀφαιμάξεις καὶ καυτήρια πρὸς ἴσιν ὅτε δὲ ἐλκίον, γάργαριναν ἀνάκτον. Πολλὰκις εἶναι αἱ ὀπαὶ τοῦ οὐρανοῦ δι' ὧν τὸ φῶς τὸ πέραν τούτου διαβλεπόμενον, ἄλλοτε εἶναι αἱ ρωγμὰὶ τοῦ ἔδου, αἱ τὸ σκότος διχύνουσαι ἐν ἡμῖν. Οὕτως ἡ ἄλλως λαξεύουσι, μορμώνουσι, γηράσκουσι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ δυστυχήματα εἰσὶν ἡ ἀλληλογραφία, ὁ τελέγραφος, ὁ σιδηρόδρομος τῆς ἀνθρωπότητος. Δι' αὐτῶν συναντῶμεθα, ἀγαπῶμεθα, ἐξιστούμεθα, ἐνοῦμεθα καὶ ὡς ἔθνη καὶ ὡς ἄτομα. Εἰσὶν αἱ τρικυμῆαι, αἱ πλήμμυραι, οἱ σεισμοὶ τῆς ὑπάρξεως. Δι' αὐτῶν ἐρειπούμεθα, μεταβαλλόμεθα, καταστρεφόμεθα. Εἰσὶν αἱ κυριώτεροι ὁδοὶ αἱ ἀγνοῦσαι πρὸς τὸν προορισμὸν ἡμῶν.

Τὰ δυστυχήματα εἰσὶν ἡ ἀπόδειξις τοῦ ὄντος, διὰ τοὺς μὲν, ἡ ἀμυρισθήτησις αὐτοῦ, διὰ τοὺς δὲ.

Z. Γ. ΦΥΤΙΑΗΣ

ΤΗ ΝΙΝΑ

Ἀγάπη μου, εἰς μάτην ἡ ψυχὴ σου
ζητεῖ τῆς ἰδικῆς μου ἐξηγήσεως.
Εἰς μάτην ἀγωνίζεσαι γὰρ λύσιν
τὸ αἰνίγμα ἀτέρμονος ἀβύσσου.

Ὁ ἔρωσ σου δὲν φθάνει ἡ ζωὴ σου
θὰ ρεῖσθαι δυστυχῆς ἢ μὲ ροῆσιν.
Τοῦ ἔρωτός μου πλεῖστον μὴ ζητήσης...
Ἐνστάσεις;—Στοὺς κόλπους μου κοιμήσου.

Κοιμήσου εἰς τὰ χεῖλη μου γὰρ σβόσθης
ἀφρόντιδας ἡμέρων διαχρόσις
τοὺς πόθους ποῦ ἀνάπτει ἡ μορφή σου.

Κοιμήσου, ὡς εἴδω δίδαξεν ἡ φύσις,
καὶ ὅταν μειδιῶσα ἐξυπνήσης
τὰ ὄνειρα ποῦ εἶδες διηγήσου.

Ἀγάπη μου, δὲν θέλω στὰ περὰ μου
r' ἀνέλεθες τὸν αἰθέρα γὰρ εἰσδύσθης
στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου γὰρ ἐγγίσθης
τ' ἀπόκρουσα καὶ πλάνα ὄνειρά μου.

Δὲν θέλω r' ἀναβῆς τὸν Γολγοθὰ μου,
τὸ κάπελλον τοῦ πόθου γὰρ ροφήσης.
Μειδιάμα—στὰ χεῖλη μου γὰρ σβόσθης,
Αἰθρία—γὰρ χαθῆς στὰ στήθερά μου.

Σὲ θέλω εἰς τὸ πέλαγος ποῦ πλέω
καὶ πάσχω καὶ κυμαίνομαι καὶ χλαίω
γὰρ ἦσαι παρ' ἐμοὶ λιμὴν σωτῆρ μου.

Στὸ χάος ὅπου τρέχω καὶ ἐγκύπτω
ὅπου ἀπανθήσας καταπίπτω
γὰρ ἦσαι ὁ φιλόξενος ἀστήρ μου.

Z. Γ. ΦΥΤΙΑΗΣ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(*Ἴδε σελ. 295).

22 Ἰουλίου

Πρέπει λοιπὸν νὰ πιστεύσῃ στὴν ὑπαρξίν Προνόιας
Προνόιας δυσμενοῦς ἄλλως τε καὶ ἀντιφερομένης. Δὲν
εὔρον πρόφασιν ἀλλ' ἐπὶ τέλος τὰ πράγματα μου
παρέχουν ἓνα μέσον. Ἢ πενθερὰ ἀθνεῖ σοβαρῶς. Ἐ-
λθε αὐτὴν τὴν εἶδῃσιν κατόπιν ἀνησυχία νυκτός,
κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας κατήνησα νὰ πεί-
σω ἐμυτὴν ὅτι τὰ μάτια τῆς Κλαίρης δὲν ἐξέ-
φρασαν ἢ πολλὴν νύκτι, ὅτι μέσα τους ἐδιάβασα
τὰς ἰδικὰς μου σκέψεις τὰς ἰδῆς ὅπως διόλου μιὰ γι-
αχτῆς ὅποια ἦμην. Ἠσθάνθη λοιπὸν μέσα μου τὴν
δύναμιν, περισσοτέρην παρὰ κάθε ἄλλην φράσιν, νὰ
εἰπῶ εἰς τὸ ὀρμητικὸ αὐτὸ ρεῖμα ποῦ με παρέσυρε.
«Δὲν θὰ προχωρήσεις περαιτέρω» νὰ τοῦ ἐπιβάλω
σεβασμὸν, ὅτι αἰώνης ἢ τυχαία αὐτὴ συμπτώσει,
ὅπως ἀπόρροπος βοήθεια ποῦ μου ἐφάνη σὰν οὐρανο-
κατέβηται, με ἔκαμε ἀπαξ εἶναι νὰ συναισθανθῶ τὴν
ἀδυναμίαν μου. Ἢ κρίσις μόνον εἰς ἀνοήσιας με ἐξω-
θεῖ ἐνῶ αἱ πρῶται μου ὀρμαὶ εἶναι αἱ ὀρμότεραι
Ἠσθάνθη λοιπὸν ἐξάφρα κατὰ ποῦ με ὠθοῦσε, παρὰ

τὴν θέλησίν μου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰμπορῶ νὰ τὸ συγ-
κρατήσω, εἰς ἓνα ὄρυμα ποῦ ἔπρεπε ἐξάπαντος νὰ
προχωρήσω χωρὶς νὰ παρατηρήσω δεξιὰ ἢ ἀριστερά.
Ἐμίλησα στὴν Κλαίρη διὰ τὴν πολὺν σοβαρῆν κα-
τάστασιν τῆς πενθερᾶς μου ἐπιπροσθέτουσα ὅτι ἐπι-
θυμῶ ἀμέσως νὰ ἰδῆ.

— Τί κοίμα! ἀνέκραξεν ἡ φίλη μου. Δὲν εἰμπο-
ρεῖς νὰ περιμείνης εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀκόμη; Ὁ
Μὰξ θὰ ἦναι ἐδῶ αὔριον βράδυ. Θὰ τὸν ἀποχρητέ-
σης τοῦλάχιστον. Αὐτὰ αἱ λέξεις μόνον ἐπήρκεσαν
νὰ στερεώσουν τὴν ἀπόφασίν μου. Ὅταν ἐπιστρέψῃ
ὁ Μὰξ θὰ λησμονήσω ἴσως τὴν ἀσθένειαν τῆς πενθε-
ρᾶς μου καὶ τὴν δῆθεν ἐπιθυμίαν τῆς νὰ με ἰδῆ θὰ
γείνω πάλιν ἀθλία σὰν πρῶτα. Τὸ αἰσθάνομαι...
Ἀπῆντησα λοιπὸν ὅτι δὲν εἰμποροῦσα νὰ ἀρροπή-
σω καὶ πρὸ πάντων οὔτε νὰ ἀποχαιρετῶ, ὅτι ὅταν
φύγω γρήγορα θὰ ἐπιστρέψω καὶ γρήγορα καὶ ὅτι
δὲν θὰ τὸν κάμω νὰ περιμείνη πολὺ εἰς Βεπρέ.

— Τὸ ὀρκίζεσαι; εἶπεν ἡ Κλαίρη καὶ με ἐνηγ-
καλίετο. Δὲν σε ἀφίνω νὰ φύγῃς παρὰ ὑπ' αὐτὸν
τὸν ὄρον.

Καὶ ὠρκίσθη με τόσον καλὴν θελήσιν ὅτι θὰ κρα-
τήσω τὴν ὑπόμεισίν μου! Καὶ μήπως γνωρίζω ἂν
δὲν θὰ τὴν κρατήσω... Ἴσως ἢ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν
πείρω νὰ μὴ εἶναι ὀριστική. Ὁ Μὰξ δὲν ἔχει ἀρρο-
μὴν νὰ τὴν θεωρήσῃ τοιαύτην. Ἀφίνω στὴν σύζυγόν

του τὴν φροντίδα νὰ τοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις. Ἄν θέ-
λω, τίποτε δὲν θὰ ἀλλάξῃ μετὰξὺ μας. Ακαθάρτα
μόνον προθεσμίαν πρὸς τὸ παρὸν διὰ νὰ σκεφθῶ
ὅπως ἄλλοτε—πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, τόσον ἔζησα ἔκτοτε
—ὅταν ὁ λόρδος Μέλτων ἐζήτησε τὴν χεῖρά μου.

Ἐν συνόψει: ἢ θὰ πεισθῶ ὅτι ἡ κρίσις τὴν ὁποίαν
διέρχομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶναι ἀπλὴ δειλία ἢ
θὰ ἐπιστρέψω στὸ Παρίσι ἢ θὰ διακρίνω τὴν ὑπερή-
φανον ἱκανοποίησιν ὅτι ἐνήργησα σὰν τὴν παιὸν τρε-
λὴ ἡρώιδα τῶν μυθιστοριῶν, ὅτι ἐθυσίασα τὰ πάν-
τα εἰς ἓνα ἀνεπίτευκτον ἔρωτα. Ἐρθεσα πράγματι
πρὸ τριῶν μηνῶν πλήρης ἐλπίδων, με τὴν καρδίαν
ἐλευθέρην, νὰ σὰν εἴκοσι χρόνων ἐξησφαλισμένη ὅτι
θὰ νυμφευθῶ ὅταν θελήσω ἓνα κελὸ παιδί ὑπὲρ τὸ
δέον γεμῆτον ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου καὶ
ἀπέριπτα ὅλα αὐτὰ διὰ τὸν ἔρωτα ἀνθρώπου τὸν
ὁποῖον σήμερα ἀποφεύγω. Τοιαύτη εἰσι καυμένη
Ὀδέττη. Τὸ παιὸν νόστιμο εἶναι ὅτι ἡ μὴνη σου πα-
ρηγορία ἐγκτεῖται εἰς αὐτὸ τὸ καλὸ ποῦ προσξένησε
στὸν ἑαυτὸν σου. Τοῦλάχιστον ἐνήργησες χωρὶς κρί-
σιν καὶ τιμωρεῖσαι μὴνη σου.

30 Ἰουλίου.

Καὶ μιὰ τελευταία ἀδυναμία: ἐβόηκα με πρόφα-
σιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Μὰξ καὶ ἔβλα μεσα στὰ
φύλλα ἐνὸς βιβλίου τοῦ ἓνα λουλοῦδι γαστριῶ ποῦ
φοροῦσα στὰ μαλλιά μου. Πότε θὰ τὸ βρῆ ἐκεῖνος;
καὶ ἂν τὸ εὔρη θὰ ἐνημηθῆ ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγε πάντα
πῶς τὸ γαστριῶ ἦταν τὸ λουλοῦδι μου τὸ λουλοῦδι
ποῦ μ' ἐμοιάζε, γλωμὸ καὶ ἀδύνατο γεμῆτο πάθος
ὀλόκαπρο σὰν ἄγριο μέσα στὴν νύκτα τοῦ σκοτεινοῦ
φυλλώματός του. Ὁ μαντεύσῃ πῶς τὸ χέρι μου ἔ-
πρεμε ὅταν ἀπλωνε μέσα στὰ φύλλα τοῦ βιβλίου
αὐτὸ τὸ γαστριῶ σακκισμένον τῶρα σὰν τὴν καρ-
διά μου;

Ἢ Κλαίρη μου εἶπε εἴκοσι φορές «Καλὴν ἀντά-
μωσιν καὶ γρήγορα»

Ἢ Κλαίρη δὲν εἶδει τὴν παραμικρὴν ὑποκρι-
σίαν. Ἐγέλοσε, ἐχόρευε ἐνῶ μου ἐρώνεζε: «Καλὸ
ταξεῖδι» Ἠσθάνετο τὴν χαρὰ τοῦ πουλιοῦ ποῦ κε-
λαῖδῃ στὴν φωνὴ ἀπὸ περὰσῃ ἢ θύελλα. Ἢ μικρὴ
αὐτὴ με ἐτρόμαξε.

Ἢ Μίσσε Τζέιμς Νέβιλ

στὴν κυρίαν Ρενάλ.

Μπιτογράβ, 8 Αὐγούστου

Βρῆκα τὴν πεθερὰ μου εἰς ὀλιγώτερον κίνδυνον
ἀφ' ὅσον ἐπίστευα ἀλλ' ἡ νόσος ἀπὸ τὴν ὁποίαν πά-
σχει εἰμπορεῖ νὰ διακρίσῃ ἀκόμη ἐπὶ πολὺ. Ὅστε
κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἀργήσω νὰ ἐπιστρέψω
πλησίον σας. Ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσον κόπον μου κά-
μει αὐτὸ. Ἀλλὰ μὲν πατήσης τὸ πόδι σου στὸ
ἀγγλικὸ γῶμα καὶ σε πιάνει ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος
Αὐτὸ τὸ ὄγληρον αἶσθημα με διαπερνᾷ σὰν τὴν κρούα
βροχὴ ποῦ ἀδιάκοπα πέφτει ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ
μὰς ἀναγκάζει νὰ ἀνάπτωμεν τὰ βράδια καὶ θερ-

μάστρα. Φωτιά τὸν Αὐγούστο! Ἄ! φίλοι μου, πό-
σον μου φαίνονται μαγευτικὰ μακρόθεν τὰ πράγματα
τῆς Γαλλίας: Τὰ βλέπω ἀπὸ τοὺς παραδείσους τοῦ
Βατώ ποῦ μέσα στὰ τριανταφυλλένια τοὺς σύννεφα
βυθίζονται δύο-δύο, χωρὶς νὰ τοὺς ἐνοχλεῖ ἢ νὰ τοὺς
διαχωρίζῃ τίποτε, τρυφερὰ ἀγκαλιαστοὶ βοσκαὶ καὶ
βοσκοπούλες. Καὶ ἄφηνα ὅλ' αὐτὰ διὰ ἓνα ἀρογια-
λι ἀπὸ κάρβουνα ὅπου τὰ ἄσπρα ἐνδύματα γάνων-
ται κάτω ἀπὸ τὰ ἀδιάβροχα! Ποῖα ἐξέγερσις!

Ἐπάρχουν ἔμορφα ὄνειρα ποῦ τελειώνουν με ἐ-
φιάλτη τὸν ἐφιάλτη τὸν ἔπαθα μέσα στὸ ἐλεεινὸ
ἀτυμόλιον ποῦ τὴν νύκτα με ἐπανεφέρε κοντὰ σ'
ἐκεῖνους ποῦ λησμονήσα πλησίον σας. Ὁ ὕψος ἀήρ
ποῦ ἀνέπνεα με τὴν μυρωδιὰ τοῦ καπνοῦ με ξεμεθοῦ-
σε σιγὰ σιγὰ... Ἐνοιώθη τὸν ἑαυτὸν μου τόσον πλη-
σίον καὶ ταυτοχρόνως τόσον μακρὸν ἀπὸ τὸ Παρίσι.
Εἶχα τόσο πόθο νὰ γυρίσω πίσω καὶ ἦτο ἀργὰ
πλέον!... Ὅταν, τὴν αὐγὴν, εἶδα τὴν γῆ, ὅταν ἐ-
πλησίασα τὴν μελαγχολικὴν πρανίδα ἀγγλικῆς το-
πίου με τὴν βροχὴ ἤρχισα νὰ κλαίω. Ἐβρεχε ἀκόμη εἰς
τὸ Λονδίνο ὅπου διήλθα τὴν Κυριακὴν, βρέχει ἀκόμη
στὸ Μπιτογράβ, τὸ γόστο εἶναι πάντοτε ἔτοιμο διὰ
τὸ τέρας, ἡ Μὼδ διακρίσει τὸν ἴδιον τόμον τοῦ Τέν-
νyson, ἡ Ἴζα χρωματίζει με ἓνα πινέλλο τίς ἀτε-
λείωτες τῆς μουντζούρες ποῦ τίς ὀνομάζει ἀκουαρέ-
λες, καὶ ἡ πεθερὰ μου ἂν καὶ κληθήσῃ ἔχει ἀρκετὴν
δύναμιν διὰ νὰ ἀναφέρῃ τὴν γραφὴν σὲ κάθε περι-
στασίαν. Ἀνεστέναζε ὅταν με ἐφίλησε ὅπως θὰ ἐφι-
λοῦσε τὸν ἄνωστον υἱόν!

— Πιστεύω ὅτι ἐβάρυνθες τὴν Γαλλίαν!

Δὲν ἐτόλμησα νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι ἐπανηργόμην με
ὅτι ὀνομάζει ἐκεῖνη τὴν ὀσμὴν τῆς ἀμαρτίας στὴν
καρδίαν καὶ στὰ χεῖλη. Ἀλλως τε μὲν ἐπέστρεψα
στὴν φωνὴν μου καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς ἀτμοσφαιρᾶς
τοῦ μέσου ἀρχίζει νὰ ἀποκαλύπτεται ἤδη, ἐνοῶ ὅτι
καταλαμβάνομαι ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὸ ἄτομόν μου
ὅπως διόλου ἀκαταμέτρητον. Μου φαίνεται ὅτι με
παρασύρατε καὶ ὅτι πρέπει νὰ μετανοήσω. Ἢ μετα-
νοῖα διὰ τὰ μεγαλύτερα ἀμαρτήματα εἶναι διαρκὴς
διαμονὴ εἰς Μπιτογράβ.

Ἄς μὴ συλλογίζεσαι πλέον ὁ σύζυγός σου νὰ ἔλ-
θῃ νὰ με ἀπελευθερώσῃ ὅπως με ἠπειλήσε. Εἶμαι
καλὰ προφυλαγμένη ἀπὸ τὴν πολυάριθμον οἰκογέ-
νειάν μου ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τῶν ἄλλων.
Εἶναι ἀδύνατος ἡ ἀρροπή καὶ ὁ κύριος Ρενάλ θὰ ἐ-
κινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ πληξίν μετὰξὺ μας καὶ
μόνον εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἂν μείνῃ. Ἄχ! φίλοι μου
μὴ ἐπιβαρύνεται τὰ βάσανά μου με τὰς σκληρὰς
ἐπιπλήξεις σας. Μου κάμνει τόσον κόπον νὰ μάθω
καὶ πάλιν ὅτι δὲν εἶμεθα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο διὰ νὰ
κἀμωμεν ὅτι μὰς ἀρέσκει! Ἢ πενθερὰ μου θὰ με
βοηθήσῃ πιστεύω, με διαφόρους νοουσίας νὰ γωνεύ-
σω ἄπαξ διὰ παντός αὐτὸ τὸ μάθημα. Ἀλλὰ ἡ ἀλ-
λαγὴ τῆς διαίτης εἶναι πράγματι πολὺ ἀπότομος!

Κάποτε νομίζω ότι όνειρεύομαι και ότι θά ξυπνήσω στην όδον Μαρτώ. Τρίβω τὰ μάτια μου. "Όχι, πάντοτε ή ίδια πρασινάδα δροσολοσμένη και συνεχής που διακόπτεται εδώ κ' εκεί από λευκά χωρίσματα και στολίζεται από δεσμάς δένδρων. Εύρίσκομαι στην χώραν του κυνηγού της άλώπεκος, της τροφής βοών και προβάτων, του τυρού του Στίλτων και των πλεκτών μαλλίνων περιποδίων· είμαι στο Λάιτσετερ-σάιρ.—Πρόφερε Λέστρ.

Η Άγγλίς άπερρόφησε πάλιν την κωμμένην σας.

Οδέτην.

Μισσες Τζέιμς Νέβιλ

Προς την Κυρίαν Ρενάλ

Μπιτςγρόβ, 30 Δεκεμβρίου.

Λέγετε ότι δεν ζητώ παρά προφάσεις χωρίς βλάση. Έβχερθήκατε πλέον να με περιμένετε, δεν πιστεύετε πλέον την υπόσχεσίν μου και σύ, ιδίως με την διορατικότητά που σε χαρακτηρίζει μυρίζεται κάποιο μυστήριο, ζητείς, υποψιάζεσαι, κρίς. Βλέπω, αν και είχα άπόφασι να φυλάξω το μυστικό που δεν μ' ανήκει όλόκληρο, πως είναι καλύτερα να σου πω μιὰ για πάντα την καθάρην αλήθειαν.

Όταν σου άπαριθμούσα στο πρώτο γράμμα, που σου έγραψα άφου έπέστρεψα εδώ, όλα στα Μπιτςγρόβ δεν άλλαζαν ούτε κατά ιώτα δεν έπρεπε να παραλείψω την παρουσίαν του λόρδου Μέλτων. Παρευρίσκειτο εις έπίσκεψίν όπως το πωλι που ήθευγα άππράκτακτος με εκείνο: ούτε μιὰ πυκνάδα όλιγωτέρα ή περισσότερα, και πάντα εύκολοκοκινίζει γαντωμένος με τὰ ίδια γάντια, με την ίδια καρφίτσα το πέταλο στη γραβάτα του, και φανερό άπησολημένος από τας ίδιαις ίπποδρομικαίς σκέψεις και ζωηράν άλλως μορφήν. Δεν είχε καθόλου το ύφος άπορηθέντος μνηστήρος. διότι, δεν είξεύρω αν το είπα τότε, αλλά τον άπέριψα και τον άπέριψα κατηγορηματικώς.

Με έπλησίασε χωρίς μνησικακίαν ούτε στενοχωρίαν μου έτινε το χέρι και μου είπε.

— Είμαι εύτυχής, πολύ εύτυχής που σας έπικνωθλέπω και πάλιν όπως είσθε, όπως σας έγνωρίσα πάντοτε αγαπητή Μισσες Νέβιλ!

Κατ' αρχάς δεν ένοούσα επί τέλους ανεκάλυψα ότι επέμενε στην ιδέαν του που ένόμιζε πως είχα ύποσχεθεί την χείρα μου σε ένα Γάλλο άφου δεν τον ήθελα εκείνον. Δεν προσπάθησα καθόλου να τον κάμω ν' αλλάξη γνώμη. "Αν δεν ήμην ύποχρεωμένη όπως το έπίστευε ήμην όμως όλίγον κατ' άλλον τρόπον ότι δηλαδή ήστανόμην πως είχα εδώ στην καρδιά μου ένα μεγάλο πάθος. Και είναι αυτό ακριβώς που δεν σου εξομολογήθην αγαπητή φίλη. Συγγνώμει με διότι σου άπέκρυψα τὰ βάσανά μου που πολύ πλησίαζαν να καταστήσουν παραπτώματα. Έδηλιάζα διά να τὰ καταπολεμήσω και έφυγα, πράγμα που

κάποιες φορές θεωρείται άνδρεία και έφυγα τον κίνδυνον... Κάποιος από τους γνωστούς σου ένόμιζε ότι με έρωτεύετο και ήμην υπερβεβία ότι τον έρωτεύομην!

— Έ! λοιπόν, θά ήης, είμπορούτατε να συνεννοηθήτε!

— Όχι, διότι στην Γαλλία ό έρωσ δεν έχει πάντοτε ως συνέπειαν τον γάμον, πρό πάντων μεταξύ των ruffinés που περιπλίζουσι τὰ τετριμμένα. Έκινδύνευα λοιπόν περιπίπτουσα από σόφισμα σε σόφισμα να παραπεισθώ άνευ όρων.

Δικαιωτούρεται, δεν είναι έτσι; ίσχυρίζεσαι ότι συκοφαντώ τον κύριον Σαλούς. Πρόκειται άρα γε περί εκείνου; περί του Κράμερ ή άλλου κανενός; Του χρεωστώ να μη τον όνομάσω. Το βέβαιον είναι ότι ήτο κάποιος από τους φίλους του συζύγου σου αλλά θά μου κάμει την χάριν και εκείνος και σύ να μη κάμει άνκρίσεις εις μάτην. Κρίνω όλους αυτούς τους κυρίους ίκανούς διά την ιδίαν παρεκτροπήν και δεν είναι και παρεκτροπή διότι μιὰ χήρα της ήλικίας μου πρέπει να γνωρίζη να υπερασπίζη το έαυτόν της. Υπερασπίσθην πραγματικώς και χωρίς θόρυβον, είσαι μάρτυς δι' αυτό. Το Βερπρέ μου φάνηκε πως δεν ήταν ένα καταφύγιον αρκετά βέβαιον ούτε άπομεικροσμένον. Θά είμπορούσε με την άδειάν σας να προσπαθήση να με ξανασυναντήση, νόμιζα μάλιστα ότι και τον έπροσκαλέσατε. Έθεσα λοιπόν την θάλασσαν μεταξύ μας και εξέλεξα ως κερθένους τους Νέβιλ. Ένοείται ότι δεν κατώρθωσαν να έμποδίσουν τας παρεκτρήσεις, τας ίκεις και άπειλάς ότι θά ήρχοντο να με ζητήσουν. Άρκετά συχνά άπεικοιμούμην περισσότερον του δένοντος· άδιάφορον εις τον ήρωισμόν όπως και εις πολλά άλλα το δυσκολώτερον είναι το πρώτο βήμα. Έπλησίασε παρά πολύ να με κατατροχθήση αλλά όταν έσώθην δεν έσκέφθην να έπιστρέψω και πάλιν να χωθώ στο στόμα του λέοντος.

Έν τούτοις ό λόρδος Μέλτων εξηκολούθει τας έπισκέψεις του κατ' αρχάς μου έφάνηκε ότι τας έδικαιολογούσε ή ασθένεια της πεθεράς μου, αλλά άφου πειά άνέλαθεν έντελώς ή μισσες Νέβιλ, τί έγύρευε αυτός; Μήπως ξανάρχισε να φιλιτάρη με την Καίτη; Όχι, ή Καίτη σήμερα έχει μνηστήρα, ό έπίλοιπος κόσμος δεν ύπάρχει πλέον δι' αυτήν. Άρά γε μετετόπισε τον θαυμασμόν του εις τας άλλας της αδελφάς; το ύφος των με διεβεβίαυ το έναντίον. Δεν είμπορούσα όμως να φαντασθώ, ότι ό λόρδος Μέλτων ύστερα από το τελεσίγραφον που ήθε ήτο δυνατόν να διατηρήση και την έλαχίστην έλπίδα δι' έμέ.

(Έπιεται το τέλος.)

δικαιοσύνην ήμπορούμεν να έφαρμόσωμεν; Δεν σκέπτεσαι βεβαίως ν' άποτανθώμεν εις τὰ δικαστήρια. Έκτός ότι το άποτέλεσμα ποινικής δίκης θά ήτο πολύ άμφιβολον, δ'ν θά είχαμεν εις αυτήν πολύ εύχάριστον πρόσωπον όλοι μας, με τας επί της ύποβολής δοκιμαίς ήμών. Δεν χρειάζονται περισσότερα πράγματα διά να καταστρέψωμεν το στάδιον του Βόθουελ, χωρίς να λογαριάσωμεν την Μίσες Τέμπλ και την λαίδυ "Αμαβελ, και τον ίδιον έαυτόν μας, όσον άθώοι και αν ήμπορούμεν να είμεθα.

Είχε δίκαιον δι' ό άφίνοντες κατά μέρος πᾶσαν ιδέαν ποινικής καταδιώξεως ήρχίσασμεν να σκεπτόμεθα πως να επαναφέρωμεν εις την εύθειαν όδον την ταλαίπωρον Νάνσυ.

Την εύρομεν εις τὰ ιδιαίτερα του ξενοδόχου, καθημένην πλησίον εις το παράθυρον και άσκαρδαμυκτεί βλέπουσαν τὰ ήσυχα του Τάμεση νερά. Την ώμίλησα, της έθλιψα το χέρι, χωρίς να φανή άντιλαμβάνομένη της παρουσίας μου. Άόριστον μειδιάμα έπλανάτο επί των χειλέων της. Έκφρασις άρητημου και άπορίας εκάλυπτε το βλέμμα της.

Άρξε να την οδηγήσωμεν εις τον σιδηρόδρομον, να την βάλωμεν εις το άμάξι χωρίς λέξιν να είπή. Μόλις έφθάσαμεν εις Λονδίον την οδηγήσαμεν εις του ίατρού Βόθουελ ό όποιος άνέλαθε να την άποδώση εις την οικογένειάν της.

Την επαύριον μετ' εύχαριστήσεως έμάθαμεν ότι ουδεις έμαθε την εις Ένλεϋ εκδρομήν της. Κατόπιν συζητήσεως εις την λέσχην άπεφασίσθη να μη αναφέρωμεν εις το εξής, εκτός περαιτέρω περιπλοκής, και ν' άποπνίζωμεν την δυσάρεστον ταύτην ύπόθεσιν, άρκούμενοι να εξεύρωμεν πρακτικά μέσα όπως καλύτερεύσωμεν την τύχην της Νάνση. Η μίς Τέμπλ και ή λαίδυ "Αμαβελ το άνελάμβαναν.

VI

Δύο εκτοτε παρήλθον εβδομάδες όταν έλαβα ταχυδρομικώς την εξής πρόσκλησιν, φέρουσαν την ύπογραφήν: «Μίλτον Ζαραμάγια, μέλος άνάξιον μιᾶς εταιρίας εύπατριδών» και διά της όποιας έπροσκαλούμην να παρευρεθώ εις την λέσχην το επόμενον Σάββατον εις τας έννέα «διά να παρευρεθώ εις την έπίσημον ίκανοποίησιν την όποιαν ό ύποραινόμενος θά δώση εις τους συναδέλφους του και εις το ταλαίπωρον θύμα της προδοσίας του.»

Έκπλαγείς διά το παράδοξον τοϋτο διάβημα,

το άνέφερα εις πολλούς των φίλων μας και έμαθα ότι ό μικρός ίάπων εύθως την επαύριον της εις Ένλεϋ συναντήσεώς μας παρουσιάσθη άλληλοδιαδόχως εις όλα τὰ μέλη της λέσχης διά να τὰ έρωτήρη, άφου εξέθετε με άνήκουστον ειληγκρίνειαν τὰ γεγονότα, εάν ό κ. Κυρίλλος Έγερτον είχε δίκαιον να τον κατηγορήση ότι εις την περιστασιν ταύτην ή διαγωγή του ήτο άνάξια εύπατριδου.» "Όλων ή άπάντησις ήτο ή αυτή: όμορφώς τον διεβεβίασαν ότι το να προστρέχωμεν εις τον ύπνοτισμόν διά να καταβάλωμεν τας άντιστάσεις άθώας και φρονίμου κόρης είναι πράξις έλάχιστα έπατριδική.

Συνεπεία των δηλώσεων τούτων ό Μίλτον ένόησας επί τέλους το λάθος του παρεκάλεσε τον Βόθουελ να τω έπιτραπή να προσφέρη εις την λέσχην δημοσία ίκανοποίησιν εις την Νάνσυ.

Ηρνείτο όμως να δώση εξηγήσεις περί του είδους της ίκανοποίησεως αλλά έδήλου ότι θά είναι τελεία. Ως δε εκ του μυστηρίου και της έπιστημότητος δι' ου περιέβαλεν αυτήν έφανταζόμεθα ότι θά εξομολογηθή το σφάλμα του και θά ζητήση έπισίμως την Νάνσυ εις γάμον. Η λύσις αυτή θά ήτο ή καταλληλοτέρα και δεν θά δυσηρεστούμεθα διόλου. Ουχ ήττον ή περιέργειά μας ήτο μεγάλη και επηύξησεν έτι όταν ήλθαμεν εις την λέσχην, το Σάββατον το έσπέρας. Ο Μίλτον είχε στείλη πολλούς εργάτας οι όποιοι ήργάζοντο να μετατρέψουν την μεγάλην αίθουσαν εις είδος ίαπωνικου ναού. Τὰ παράθυρα ήσαν φραγμένα και οι τοίχοι καλυμένοι από άσπρον μεταξωτόν. Το ίκρίωμα το όποιον είχε χρησιμεύσει ως σκηνή διά την επανάληψιν του Ρωμαίου και της Ιουλιαν, έπίσης καλυμένον με άσπρον μεταξωτόν σχιμάτιζεν είδος άδύτου. Πολλά καθίσματα έπίσης από άσπρον μεταξωτόν και διά φωτισμόν μόνον ένα λαμπτήρα επί εκ μετάλλου τρίποδος καλυμμένου από άσπρον γάζ. Ούτως ώστε ή αίθουσα ήτο σχεδόν σκοτεινή.

Όταν ή όρασις εξοικισύτο εις το σκότος εκείνο διεκρίνοντο τήδε κακείσε μεγάλα φύλλα κίτρινα φοινίκων και σέφανα από λευκά ρόδα. Κάθε προσερχόμενος παρεκαλείτο να βγάλη εισερχόμενος τὰ ύποδηματά του και έλάμβανε μεταξωτόν έβαντάυ όμοιόμορρον πάντοτε.

Η Μισσες Τέμπλ έφθασε ακριβώς εις τας έννέα με την Νάνσυ την όποιαν εκάθησεν εις την πρώτην σειράν των καθισμάτων μεταξύ αυτής και της λαίδυ "Αμαβελ. Όταν όλοι ήλθον ή θύρα

τῆς εἰσόδου ἐκλίσθη καὶ ἤκούσθη ὁ ἦχος τυμπάνου.

Εὐθύς δύο ἰάπωνες λευκοφορεμένοι ἀνασικόνοντες τὸ εἰς τὸ βάθος τῆς σκιῆς παραπέτασμα, παρουσιάσθησαν φέροντες διάφορα ἐπιπλά ἀπὸ λάκαν, τὸ παράδοξον σχῆμα τῶν ὁποίων ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν μας: ἦσαν μία λεκάνη, εἰς καθίσκος, ἐν θυμιατήριον καὶ τέλος μικρὸν τραπέζι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔθεσαν σπάθην, μικρὰν καὶ καμπύλην. Κατόπιν ἀπεσύρθησαν.

Τὸ παραπέτασμα τοῦ βάθους ἀνεστρώθη καὶ πάλιν καὶ ἐφάνη ὁ Μίλτον, φέρων ῥάσον ἀπὸ λευκὸν μεταξωτόν. Τὸν ἠκολούθουν οἱ δύο του συμπατριῶται ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἐκράτει βιβλίον πλουσίως δεμένον μελανοδογεῖον καί περικτετυλιγμένον γάρτην, ὁ ἄλλος γυμνὸν ξηρός. Καὶ ἦλθον καὶ ἐκάθησαν γωνιαστῆ, ὁ πρωταγωνιστῆς ἐμπρὸς οἱ δύο ἀκόλουθοι ὀπισθὲν του.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Μέγιστον ἐν Ἐλαχίστῳ.

Κοιμώτατον, γελαστό, μικρὸ μικρὸ ποῦ χωρεῖ στὸ πῶδ μικρὸ θυλάκιον καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ γεμάτο ἀπὸ πλυροφορίες, μὲ τιμολόγια κυβερνητικὰ καὶ πατριαρχικὰ, μὲ ὅλας τὰς ἐφορὰς μὲ τὰ ὀνόματα τῶν μητροπολιτῶν, καὶ τόσα ἄλλα ποῦ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς κατώρθωσαν νὰ χωρέσουν τόσα πράγματα σὲ τόσω μικρὸν ὄγκον.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ **Ἐγκόλπιον Ἡμερολόγιον** τοῦ ἔτους 1897 τῶν κ. κ. Κ. Ζιβίδου καὶ Σας τυπολιθογράφων εἰς Γαλατᾶ, ὁδὸς Χαροταῖ, ἀριθ. 12.

Τὸ πέμπτον μόνον ἔτος διανύων ἔχει ἤδη διάδοσιν 10,000 ἀντιτύπων. Εἶναι ὁ μεγαλύτερος του ἔπαινος.

Δῶρα τῆς Πρωτοχρονιάς.

Τὸ ὀριζότερον, τὸ ὠρελιμώτερον, τὸ πρακτικότερον πρωτοχρονιάτικο δῶρον διὰ τοὺς παῖδας ἀναμφιβόλως εἶναι ἡ **Διάπλασις τῶν Παίδων** εἰκονογραφημένον περιοδικὸν διὰ παιδιὰ ἐφήβους καὶ νεάνιδας ἰδρυθὲν τῷ 1879 καὶ εἰσερχόμενον ἤδη εἰς τὸ 19ον αὐτοῦ ἔτος, καθ' ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν τὸ τερπνότερον καὶ μορφωτικώτερον ἀνάγνωσμα τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας εἶνε ἡ **Διάπλασις τῶν παιδῶν**.

Ἄ, τὶ δημοσιεύεται ἐν αὐτῇ— μυθιστορήματα δι-

ηγήματα, δραματικά, διήλογοι, μονόλογοι, μῦθοι, ποιήματα, βιογραφίαι, κτλ. κτλ. — ὅλα εἶνε συντεταγμένα εἰς γλώσσαν ἀπλήν καὶ εἰς ὕψος κομψὸν κατὰ τὰς ὑγιεινέρας παιδαγωγικὰς ἀρχάς, ὑπὸ συγγραφέων εἰδικῶν καὶ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας, ἐλλήνων καὶ ξένων.

Αἱ διάφοροι πνευματικαὶ ἀσκήσεις, αἱ προτεινόμεναι πρὸς λύσιν, ὀξύνουσι τὸ πνεῦμα τῶν νεαρῶν τῆς συνδρομητῶν, καὶ οἱ συχνὰ προτεινόμενοι διαγωνισμοὶ ἐξεγείρουσι τὸ εὐγενὲς αἰσθημα τῆς ἀμιλλῆς· ἡ δὲ τρυφερά καὶ ἐγκάρδιος Ἀλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως προσδίδει εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἰδιαιτέρον ὅλως θέλγητρον.

Τέλος ἡ φιλοκαλία μεθ' ἧς ἐκτυποῦται ἡ **Διάπλασις τῶν Παίδων** καὶ αἱ εἰκόνες δι' ὧν κοσμηταὶ καθιστῶσιν αὐτὴν φύλλον ἐξόχως καλλιτεχνικὸν καὶ ὠρεκτὸν, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε πᾶν βιβλίον προωρισμένον δι' ἀναγνώστῃς νεαρῶν, τῶν ὁποίων ἤδη μορφοῦται ἡ καλλισθησια.

Ἀλληλογραφία.

Κυρίαν Ε. Γ. Ἐνταῦθα. — Ἡ συναναστροφὴ ἁμοιάζει τὴν μουσικὴν συμφωνίαν. Ὅπως ἐν αὐτῇ ἕκαστον ὄργανον παίζει τὸ ἴδιον μέρος, παύει καὶ ἀρχίζει καθ' ὀρισμένον χρόνον καὶ τόνον, οὕτω καὶ ἐν ἐκείνῃ ἕκαστος δέον ἀνελόγως τῶν προσόντων αὐτοῦ νὰ συνεισφέρῃ ἐπικαιρίως καὶ καταλλήλως τὴν ὁμίλιαν αὐτοῦ. Ὅπως ὁ ἐν τῇ μουσικῇ συμφωνίᾳ, εἴαν ἐν ὄργανον θελήσῃ μόνον καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν ἄλλων, νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τεμάχιον, θὰ ἐπέλθῃ κακοφωνία, οὕτω καὶ ἐν τῇ συναναστροφῇ ὅταν τις ἔχῃ διαρκῶς τὸν λόγον, ὅσον καὶ ἂν κινή τὸ ἐνδιαφέρον, καταστρέψῃ ὅμως τὴν γενικὴν ἁρμονίαν, ἐν τῇ παικίλλῃ συμπαρᾷ τῆς ὁποίας ἐγκριεῖται ἡ ἐπιτυχία τῆς συναναστροφῆς. Φαντασθῆτε, κυρία, ὅταν ὁ μονωδὸς τῆς συναναστροφῆς τύχῃ νὰ ἦνε ἀπλῶς εὐαγρὸς τις ἢ περιαντολόγος! Τότε ἡ καλὴ οικοδόσπινα, ὡς ὁ ἀρμυνοσικὸς ἐν τῇ συμφωνίᾳ, δίδῃ τὸ μέτρον. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐν τῇ μουσικῇ ὀνομάζεται, γερμανιστῆ, tact. Ἐν δὲ τῇ συμπεριφορᾷ, γαλλιστῆ, ἐπίσης tact. Δὲν σὰς φαίνεται, κυρία, παράδοξος ἡ σύμπτωση;

Κύριον Η. Κ. Ἐνταῦθα. Ὅσον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου τυγχάνει ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εὐγενὲς καὶ ἐλευθέριον τοσοῦτον εἶνε καὶ δύσκολον περὶ τὴν ἐξάσκησιν. Δὲν ἀρκεῖ ἡ γνῶσις τῶν νόμων καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν, πολὺ ὀλιγότερον ἡ καταδολίσεισις αὐτῶν καὶ ἡ στρεβλοδικεῖα ἀπαιτεῖται ἰκανότητι μετὰ χαρακτῆρος, ἡ συνύπαρξις πολλῶν καὶ διαφόρων προσόντων πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτοῦ ἐξάσκησιν. Ὁ ἀληθὴς δικηγόρος δέον νὰ ἔχῃ ἐνταῦθα τὸν ὀρθὸν λόγον, τὴν φαντασίαν, καὶ τὸ φρόνημα. Ἀνησώπος τοῦ λόγου καὶ τῶν ἔργων δέον νὰ εἶναι θαρραλέος, ἀγαθὸς καὶ ἀφιλοκερδῆς. Φρονεῖται ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ τοιοῦτοι μετὰ τῶν δικηγόρων.

Δεσποινίδα Α. Γ. Ἐνταῦθα. Ὁ ἔρωτις εἶνε ὡς τὸ ἐν πλῆθ ἱστοφόρον. Ἄν ἔχῃ αἶριον τὸν ἀνεμον φθάνει ταχέως εἰς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ. Ἄν τοῦναντίον λοξόπλοσῃ, γυμιάζεται ἐν τῷ πελάγῃ ἢ προσορμίζεται εἰς ἀνάγκης εἰς ἐρήμους παραλίαις. Πολλὰκις κάμνει ἀβάρικαν, ἐνίοτε δὲ ναυαγεῖ ὀλοτελῶς. Ἦδη ὅτε ὁ ἀτμὸς εἶνε ἐν χρήσει τὰ ταξείδια τοῦ ἔρωτος ἐγένοντο συντομώτατα. Φθάνει τις ταχέως καὶ ἀσφαλτέστερον εἰς τὸν προορισμὸν. Παρητηρήθη πλὴν ὅτι ἤψθησαν αἱ συγχροῦσεις.

Θουαλλίς.